

Forbrugere kan i dette tilfælde anmode om et tilbud eller overslag med henblik på at kunne sammenligne forskellige tjenesteyderes priser.

Mange tjenesteydere udbyder en lang række forskellige ydelser. I disse tilfælde vil oplysningskravet kunne opfyldes ved angivelse af prisen eller beregningsgrundlaget for et relevant udvalg af ydelserne i form af et opslag eller en prisliste. Ved udvælgelsen skal der ikke alene tages hensyn til, hvor hyppigt en tjenesteydelse udføres, men tillige til, at prislisten skal give et indtryk af prisniveauet for såvel billige som dyre ydelser.

Forslaget til § 11, stk. 2, finder kun anvendelse ved udbud fra et fast forretningssted, herunder på internettet, når der er mulighed for bestilling. Det er kun i disse situationer, at det giver mening at tale om generel prisinformation, fordi forbrugere her kan gøre sig bekendt med prisinformationen uden at henvende sig til den erhvervsdrivende med henblik på at kunne udvælge sig den tjenesteyder, som vedkommende ønsker at indgå aftale med.

Bestemmelsen overlader det til de erhvervsdrivende at udfylde de rammer for oplysningspligten, som forslaget giver, efter bedste skøn og under hensyn til den konkurrencemæssige gevinst, der ligger i at yde forbrugere en god service også på dette område. Oplysningerne vil kunne gives i form af et opslag eller i form af prislister. Denne prisinformation, som altid skal være ajourført, skal være tilgængelig i eller uden for forretningslokalet således, at forbrugeren kan gøre sig bekendt med denne uden at henvende sig til forrettningens personale.

Hvis anvendelsen af prisoplysningspligten i praksis viser sig at have uohensigtsmæssige konsekvenser, som ikke kan løses ved selvregulering eller retningslinjer fra Forbrugerombudsmanden, er der i lovforslagets § 11, stk. 5, hjemmel for ministeren for familie- og forbrugeranliggender til at udforme en præciserende bekendtgørelse eller undtage et område fra prisoplysningsreglen.

Bestemmelsen i den foreslåede § 11, stk. 2, finder efter forslaget § 2, stk. 3, ikke anvendelse for virksomheder omfattet af lov om finansielle virksomheder. Hermed videreføres retstilstanden efter gældende ret, hvorefter prismærkningsloven ikke finder anvendelse for finansielle virksomheder, i det omfang økonomi- og erhvervsministeren har udstedt regler for det pågældende område.

Finansielle tjenester, der ikke udbydes af finansielle virksomheder, vil være omfattet af oplysningspligten. I praksis vil disse tjenester være dækket af bekendtgo-

relse nr. 1228 af 21. december 1992 om oplysning til forbrugere i ekspeditionslokaler, i annoncer mv. om renter og kreditomkostninger.

Til stk. 3

Forslagets § 11, stk. 3, 1. og 2. pkt., viderefører den gældende bestemmelse i prismærkningslovens § 5, stk. 1 og stk. 3. Bestemmelsen blev indført med prismærkningsloven i 1977 og har til formål at støtte forbrugernes muligheder for at bedømme priser. Bestemmelsens ordlyd er ikke blevet ændret siden vedtagelsen. Om bestemmelsens indhold og anvendelse henvises til lovforslag af 3. marts 1977, FT 1976-77, Tillæg A, sp. 601.

Ifølge forslaget § 11, stk. 3, 3. pkt., der er en ny bestemmelse, finder 1. pkt. tilsvarende anvendelse for mundtlige prisoplysninger. Dette medfører, at hvis en erhvervsdrivende mundtligt oplyser en timepris til forbrugeren, skal denne inkludere gebyrer, omkostninger, moms og andre afgifter. Hermed sikres det, at der er overensstemmelse mellem indholdet af mundtlige og skriftlige prisinformationer.

Til stk. 4

Med forslaget § 11, stk. 4, indføres en generel forpligtelse for erhvervsdrivende, der udfører tjenesteydelser efter regning, til på forbrugers begæring at tilstille denne en specificeret regning, der sætter forbrugeren i stand til at kontrollere prisen for de varer og tjenesteydelser, der indgår i ydelsen. Den generelle faktureringspligt skal sikre forbrugeren et grundlag for at kunne vurdere, om den pris som den erhvervsdrivende forlanger for en tjenesteydelse, er berettiget, i tilfælde hvor der ikke på forhånd er opgivet en fast pris for tjenesteydelsen.

De oplysninger der skal gives, skal sætte forbrugeren i stand til at kontrollere, hvilke priser der er beregnet for de varer og tjenesteydelser, som er leveret. Afgørende er, at forbrugeren på baggrund af de givne oplysninger kan bedømme elementerne af ydelsen og prisen herfor. Faktureringskravets indhold afhænger i hvert tilfælde af en konkret vurdering af den enkelte tjenesteydelses art, men vil skulle indeholde oplysninger til identifikation af ydelsen, dens bestanddele og pris, herunder i nødvendigt omfang oplysninger om løn, time- og materialeforbrug, kørsel, brug af fremmed arbejde mv. Det vil ikke kunne kræves, at en lang række smådele, fx i forbindelse med håndværkerydelser, præciseres i fakturaen, idet det her vil være tilstrækkeligt, at disse angives med en samlet pris. De eksisterende faktureringsbekendtgørelser, der er vel-